

Прѣславска-та стража искаше да забраня стѣны-тѣ, але срѣдца-та имъ ся растреперѣхъ, рѣцѣ-тѣ имъ ся отсѣкохъ, кога чухъ вѣкъ и крѣськъ отъ задѣ си, и видѣхъ бой отъ прѣдѣ си.

Царь Борисъ обиколенъ отъ сичкы-атъ си родъ, отъ священство и болярство, токо шо ся бѣше успокоилъ, като отби прѣвы-атъ натискъ на Гръци-тѣ. Той бѣше вече увѣрванъ че град-атъ ще ся удръжи доде дойде Свеналдъ отъ Доростолъ, и доде ся събержтъ воискы отъ крайны-тѣ блъгарскы градовы.

Кога ся научихъ, че руска воиска ся бие съ Гръци-тѣ и приближава град-атъ, то сѣкы си бѣхтыше главъ-тѣ за да налучи дали ꙗ Свеналдъ, или самы-атъ Святославъ. Срѣдце то Райнино ся растреперѣ. Ты чяка и не може да дочяка.

Завчасъ пакъ ся зададе вѣкъ, задрѣнкахъ саби, засвирихъ зурны, и на царскы-тѣ дворовы наскакахъ конници.

— Бѣгайте, извѣкахъ сичкы въ кдинъ гласъ, Гръцы-тѣ влѣзохъ въ град-атъ, бѣгайте братиѣ.